

Esperem que les denúncies de les valentes actrius, guionistes, directores i resta de professionals de Hollywood provocaran canvis respecte a la percepció dels abusos constants, continuats, generalitzats, dels quals són víctimes (habitualment) les dones per part d'homes com Harvey Weinstein i companyia, no tan sols al cine, al teatre, a l'art, sinó a qualsevol professió i activitat, a la vida quotidiana.

De tota manera, hi ha dos detalls que m'anguniegen perquè allunyen aquest necessari punt d'inflexió i mostren fins a quin punt és difícil arribar-hi.

D'una banda, la constatació que, malgrat que la major part de víctimes són dones, de moment només s'hi ha reaccionat en contra si hi havia abusats o violats. Així, Netflix ha suspès indefinidament el rodatge de House of Cards per les agressions de **Kevin Spacey**; **Ridley Scott** l'ha eliminat de la seva última pel·lícula, All the money in the world, ja enllestida i quan falta poc per a l'estrena; l'agressor Spacey tampoc no rebrà l'Emmy honorífic.

Sobta comprovar, doncs, que fins ara només hi ha hagut un cert càstig social a un culpable d'abusar i violar nois o homes, és a dir, éssers humans de sexe masculí, però no s'ha pres cap mesura si els homes havien abusat i violat éssers humans de sexe femení. Tot al contrari, **Harvey Weinstein**

va aixoplugar

Woody Allen

quan semblava que li podia anar el carro pel pedregar; un autèntic exèrcit hollywoodià va sortir en suport d'un despietat depedrador com

Roman Polansky

. Apliquin la norma de la inversió i imaginin (tot i que és difícil) quantes pel·lícules més hauria rodat una directora que hagués comès crims similars.

D'altra banda, i arrodonint la doble vara de mesurar, també sorprèn que a pesar que les primeres que van destapar els abusos, assetjaments, violacions, etc., en un article publicat el 5 d'octubre passat al The New York Times, són dues prestigioses i solvents periodistes, **Jodi Kantor i Megan Twohey**

, bona part de la premsa de l'Estat espanyol atribueix la investigació i l'esbombament dels escàndols al fill de l'actriu

Mia Farrow

i

Woody Allen

, a

Ronan Farrow

. És possible que hi influeixi el morbo que envolta aquests tres personatges, però és molt més probable que es degui al sexe de qui ha investigat els crims. S'ha donat més crèdit a la veu masculina. Si ho diu un home és més fiable i important.

Per cert, Woody Allen amb un cinisme ofensiu ha declarat que on anirem a parar, que a veure si a partir d'ara no es podrà fer l'ullet a una dona. Com si les professionals de Hollywood que han denunciat fossin unes perepunyetes. També per cert, Weinstein i Spacey han ingressat voluntàriament en una luxosa clínica de desintoxicació. Com si els delictes comesos fossin producte d'una mera addicció o malaltia, com si el masclisme no hi tingués res a veure.

Lligada a això, una altra qüestió preocupant és l'atribució dels assetjaments en abstracte i en exclusiva a les relacions de poder, sense cap més anàlisi, sense tenir en compte —en parlava més amunt— allò tan insidiós, abjecte i estès que denominem sexisme. En l'experiència de tota nena i de cada dona hi ha records d'agressions, assetjaments, tocaments, etc., al metro, a

l'autobús, en una aglomeració, perpetrades per individus amb qui no hi ha més relació de poder llevat que tu ets dona i ells, homes.

Si només es tractés de relacions de poder hi hauria unes quantes estadistes i professionals rellevants sota sospita. És difícil imaginar **Hillary Clinton** o **Angela Merkel** comportant-se com **Donald Trump**, **Moshé Katsav** o com l'agressor de la diputada **Teresa Rodríguez**

. Si només es tractés de relacions de poder els prostituts heterosexuels rebrien el mateix maltracte que les prostitutes heterosexuels.

Tampoc no hi havia una relació de poder directa entre **Joseph Blatter** i la portera de futbol **Ho pe Solo**

. Simplement la tenia a mà, era una dona, anava vestida com manen els cànons sexistes a les gales i li va venir de gust tocar-li el cul. Agressió que segurament quan Blatter era jove no era especialment greu, podia passar com una cosa «normal», o fins i tot la mar de simpàtica i mascle (quin mal geni que tens, dona, no n'hi ha per tant!).

O no tan jove, recordem les constants agressions d'un dirigent com **Borís Ieltsin** a qualsevol dona que passés per allà i que tan benèvolament tractava la premsa (tornin a aplicar la norma de la inversió).

Blatter, és clar, ho nega. Com **Julian Assange**, un cas paradigmàtic de la misèria que acompanya els abusos i que corroeix i acovardeix les víctimes. Sobta que hi hagi tanta gent que manifesta que és una gran desgràcia i un problema gros que les dones no denunciïn més abusos i assetjaments, però que, en canvi, exculpi un personatge tan tèrbol com Assange, que es va negar a comparèixer davant del tribunal suec que l'havia de jutjar amb l'excusa d'un hipotètic lliurament als EUA, tot i saber que era del tot improbable perquè la llei sueca no extradita per delictes polítics i aquesta mateixa llei considera que l'espionatge n'és un; fins i tot Amnistia Internacional es va pronunciar clarament a favor que Assange fos jutjat en considerar que la llei sueca és completament garantista. Assange, el que va titllar Suècia de ser l'Àrab Saudí del feminisme.

Hollywood – Pamplona

Escrit per Eulàlia Lledó*, doctora en Filologia romànica
dijous, 16 de novembre de 2017 14:29

Que fins i tot l'esquerra posés en dubte les acusacions d'agressió sexual i insinués que podien ser un muntatge mostra la facilitat amb què aquests delictes són desacreditats o obviats tant si hi concorren circumstàncies "més importants" com si no.

En resum, dues dones van tenir el coratge de denunciar, van passar per aquest dolorós tràngol, i en comptes de trobar solidaritat i suport van trobar desconfiança i una falta absoluta de credibilitat.

Que a les denunciants de Hollywood no els passi el mateix i siguin pàbul i estímul per a més denúncies així com per mostrar que fàcil que ho tenen els homes per cometre abusos i assetjaments impunement.

L'última. Ha començat el judici contra els violadors de Pamplona durant els sanfermins del 2016; contra la Manada. El jutge ha admès un informe detectivesc encarregat per la defensa dels acusats sobre el comportament de la víctima després de ser violada i no ha admès els missatges que van intercanviar els acusats abans de l'agressió. Un cop més, la víctima fiscalitzada.

*Article publicat al Huffington Post